

Blesteme

Tudor Arghezi

Prin undele holdei și câmpi de cucută,
Fugarii-au ajuns în pustie
La ceasul când luna-n zabranice, mută,
Intră ca un taur cu cornu-n stihie,
Și gândul meu gândul acestora-l știe:
In împărăție de bezna și lut să se facă
Grădina bogată și ogada saracă.
Cetatea să cada-n nămol,
Păzită de spini și de gol.
Usca-s-ar izvoarele toate și marea,
Și stinge-s-ar soarele ca lumânarea.
Topească-se zarea ca scrumul.
Funingini, cenușă, s-a acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie, și vântul
Să zacă-mbrâncit cu pământul.
Subolii și viermii să treacă pribegi
Prin stârvuri de glorii întregi.
Sa fete în purpură șorecii sute.
Gânganii și molii necunoscute
Să-și facă-n tezaur cuibare,
Sătule de aur și mărgăritare.
Pe strunele de la viori și ghitare
Să-ntinză păianjeni corzi necântătoare.

Întâi, însă, viața, bolind de durată,
Să nu înceteze deodată,
Și chinul să-nceapă cu-ncetul.
Să usture aerul greu, ca oțelul.
Să șchiopete ziua ca luntrea dogită,
Să-ntârzie ora în timp să se-nghită,
Și, nemarginită, secundă
Să-și trecă prin suflet, gigantica, undă:
Pe sârma tăioasa-a veciei, în scame
Și rumegătură să vi se destrame.
Gâtlejul, fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se-mbete,
Și limba umflată-ntre buze
Să lingă lumina și ea să refuze,
Si-n vreme ce apă din seșuri se strânge,
Să soarbă-n mocirla copitelor sânge.
Și strugurii viei storși cu mușcătură
Să lase în gură coptură.
Coboară-se cerul, furtuni de alice

POEZII ONLINE

În câmp să v-alunge cu stelele-n bice.
Despice-se piatra în colți mici de cremeni,
Vârtej urmărindu-i pe semeni.
Odihna cerându-i, pământul să-ntepe
Ivindu-se șerpui când somnul începe.